

Arrest

nr. 285 287 van 23 februari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ROMBAUT
Dorpsstraat 91
2221 BOOISCHOT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 31 oktober 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 oktober 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest tot schorsing nr. 279 735 van 3 november 2022 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 10 november 2022.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ROMBAUT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient, net zoals haar partner, op 3 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Het EUODAC-onderzoek wijst uit dat de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Zweden op 23 oktober 2020.

1.3. Op 6 oktober 2022 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Zweedse autoriteiten.

1.4. Op 12 oktober 2022 stemmen de Zweedse autoriteiten in met de terugname van de verzoekende partij, in toepassing van artikel 18 (1) d van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.5. Op 20 oktober 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: D. (...)

voornaam: L.I.N. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Gaza

nationaliteit: Palestina

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zweden toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer D.L. (...) I. N., verder de betrokkene, die staatsburger van Palestina verklaart te zijn, diende op 03.10.2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij een kopie van zijn paspoort met nummer 4987557, afgegeven op 21.10.2019 en geldig tot 20.10.2024, voor. De betrokkene verklaart dat zijn originele paspoort in beslag werd genomen door de Zweedse instanties. De betrokkene werd bij zijn verzoek om internationale bescherming vergezeld door zijn partner (S.N. (...))K. A.; V; °01/10/1995; Gaza, Palestina), die terzelfder tijd een verzoek indiende, en hun minderjarige dochter (S.J. (...); °12/11/2021 ; S. (...), Palestina).

Dactyloscopisch onderzoek leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 14 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Zweden op 23.10.2020.

Op 05.10.2022 werd de betrokkene bij onze diensten gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. De betrokkene verklaart dat hij religieus gehuwd is met N.K.A.S. (...) en samen met haar een minderjarige dochter (J.S. (...)) heeft. Verder verklaart hij een oom en schoonzus te hebben die in een opvangcentrum in België zouden verblijven.

De betrokkene verklaart dat hij op 12.12.2019 Palestina verliet voor Turkije via Egypte. Hij verbleef een tweetal weken in Turkije, reisde door naar Griekenland en verbleef er vervolgens acht maanden. Na zijn

verblijf in Griekenland vertrok de betrokkene naar Zweden met het vliegtuig. Het vliegtuig maakt een stop in Oostenrijk. De betrokkene verklaart twee jaar in Zweden te hebben verbleven en er een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend. Dit verzoek zou echter in augustus 2020 geweigerd zijn geweest en dus besloot de betrokkene naar België te trekken. Op 01.10.2022 nam hij een vliegtuig naar Denemarken dat daar diezelfde landde. Vervolgens reisde de betrokkene door Duitsland om België te bereiken. Hij kwam aan in België op 02.10.2022.

Op 06.10.2022 werden de Zweedse instanties met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 verzocht verantwoordelijkheid op te nemen voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene. Een afzonderlijk verzoek werd op diezelfde dag overgemaakt voor de partner en dochter van de betrokkene. Op 12.10.2022 stemden de Zweedse instanties in met het verzoek m.b.t. de betrokkene en op 17.10.2022 stemden ze in met het verzoek m.b.t. de partner en dochter van de betrokkene.

In de zaak C-63/15 d.d. 07.06.2016 (Ghezelbash) stelde het HvJ-EU dat een verzoeker in het kader van een rechtsmiddel kan aanvoeren dat een verantwoordelijkheids criterium van Verordening 604/2013 verkeerd werd toegepast. In de zaak C-155/15 dd. 07.06.2016 stelde het HvJ-EU, met verwijzing naar de zaak "Ghezelbash" dat een verzoeker middels een rechtsmiddel de verantwoordelijkheid van een lidstaat kan aanvechten.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Voorafgaand aan zijn verzoek in België diende de betrokkene een verzoek om internationale bescherming in Zweden in.

De betrokkene verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel. De betrokkene verklaart evenwel een oom en schoonzus te hebben die in België in een opvangcentrum verblijven. Verordening 604/2013 bevat een aantal artikels met betrekking tot gezinsleden die internationale bescherming genieten en gezinsleden die om internationale bescherming verzoeken, respectievelijk de artikels 9 en 10. Artikel 9 stelt dat wanneer een gezinslid van de verzoeker internationale bescherming geniet en is toegelaten voor een verblijf in een lidstaat, deze lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, op voorwaarde dat de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen. Artikel 10 stelt dat wanneer een gezinslid van een verzoeker in een lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen, deze lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, op voorwaarde dat de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen. De meerderjarige betrokkene is echter geen "gezinslid" van zijn oom, noch van zijn schoonzus, zoals gedefinieerd in artikel 2.g van Verordening 604/2013 en valt dus niet onder deze bepalingen.

Verder bevat Verordening 604/2013 een aantal discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijkheid van personen, namelijk de artikels 16(1), 17(1) en 17(2). We merken op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat op elk moment voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen om familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Zweden verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Zweden België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met in België verblijvende familieleden. Artikel 16(1) bepaalt verder dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij haar/zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer/zus of ouder of indien dat kind, die broer/zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer/zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. Er werd geen band van afhankelijkheid aangetoond waardoor de toepassing van deze bepaling evenmin aan de orde is. De Zweedse instanties erkenden hun verantwoordelijkheid op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 en stemden in de betrokkene over te nemen. Gelet op het voorgaande zijn

we van oordeel dat de verantwoordelijkheid toekomt aan Zweden en dat er in dit geval sprake is van een correcte toepassing van de verantwoordelijkheidscriteria voorzien in Verordening 604/2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Zweden is partij bij de Conventie van Genève van 1951 zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Zweedse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM.

Zweden onderwerpt verzoeken om internationale bescherming verder aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dus geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de

opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Zweden staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Zweedse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar zij/hij internationale bescherming vraagt en dat het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Zweden sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene stelt dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België na een gesprek met kennissen die in Antwerpen verblijven. Hij uit verzet tegen een overdracht aan Zweden omdat hij er geen mogelijkheden meer heeft wat betreft de asielprocedure, hij er niet (meer) mocht werken en hij bang is dat ze zijn kind zullen afnemen.

De Zweedse instanties stemden in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1) d van Verordening 604/2013: "de lidstaat is verplicht een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen", hetgeen betekent dat zijn verzoek het voorwerp was van een afwijzing en de betrokkene wel degelijk uitsluitel kreeg inzake zijn beroep.

We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2): "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 42 van Richtlijn 2013/32/EU".

We wensen te benadrukken dat de nood aan internationale bescherming voor de betrokkene door de Zweedse instanties werd onderzocht en niet gegrond werd bevonden.

Het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering maken deel uit van een asiel- en immigratiebeleid en impliceren op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Dat de Zweedse instanties geen internationale bescherming toekenden aan de betrokkene leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Zweden wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand aan zijn verzoek in België in Zweden ingediende verzoek niet op een objectieve en zorgvuldige wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Zweden "indirect refoulement" impliceert herhalen we dat Zweden partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en bij het EVRM en er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Zweedse instanties zich houden aan hun verplichtingen inzake "non-refoulement".

Wij herhalen verder dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar zij/hij internationale bescherming vraagt en dat het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Zweden sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Een recente en betrouwbare bron betreffende de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Zweden is het rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Zweden (Martin Nyman, "Asylum Information Database -Country Report - Sweden", laatste update op 10.06.2022, hierna AIDA-rapport genoemd, <http://www.asylumineurope.org/reports/country/sweden>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Het AIDA-rapport meldt dat personen die aan Zweden worden overgedragen en wiens verzoek reeds het voorwerp van een finale afwijzing uitmaakte bij aankomst normaliter in detentie geplaatst worden ("Dublin returnees with a final negative decision in Sweden are normally taken into custody on arrival and measures taken to facilitate their removal.", pagina 45). We wensen hieromtrent te herhalen dat het enkele feit dat maatregelen genomen worden om verwijdering van het grondgebied te faciliteren op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest inhoudt. Dit maakt immers deel uit van een asiel- en immigratiebeleid. Personen wiens (navolgend) verzoek nog hangende is worden in opvangcentra geplaatst in afwachting van de finale beslissing omtrent hun verzoek ("If their case is still pending in Sweden and there is no final negative decision, then they are placed in an accommodation centre near a point of departure and continue the procedure in their ongoing case", pagina 45).

Mocht de betrokkene na overdracht besluiten opnieuw een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Zweden, dan zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). De toegang van indieners van een navolgend verzoek tot de opvangstructuren en tot materiële bijstand wordt in Zweden beperkt (zij hebben bijvoorbeeld niet langer recht op gesubsidieerde gezondheidszorg of medicatie). Zij blijven echter in ieder geval recht hebben op spoedeisende gezondheidszorg ("Restricted access to reception conditions are also applied to subsequent applicants" en "Although they always have the right to emergency health care", pagina 72). Verder is het zo dat Zweden gebruik maakt van zogenaamde "vertrekcentra" waarin personen die akkoord gingen met vrijwillige terugkeer en/of Dublingevallen worden opgevangen. Het terugkeerproces werd in 2020 bovendien aangepast om ervoor te zorgen dat afgewezen asielzoekers in een vroeger stadium naar dergelijk centrum konden worden overgebracht ("The Migration Agency also operates "departure centres" for persons who have agreed to voluntary departure to the home country or Dublin cases. In 2020, the return process was adjusted so that rejected asylum seekers could move to a departure centre at an earlier point", pagina 77). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat verzoeken van personen die terugkeren in het kader van de Dublin-procedure niet op dezelfde wijze worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen die Zweden niet verlieten. Indieners van een navolgend verzoek zullen volgens het AIDA-rapport niet verwijderd worden van het grondgebied zolang de bevoegde instanties niet hebben beslist of het navolgend verzoek opnieuw dient onderzocht te worden, of zolang nog geen finale beslissing werd genomen over het navolgend verzoek ("The refusal of entry or expulsion order may not be enforced before the Migration Agency has decided on the question of whether there will be a re-examination or, if such re-examination is granted, before the question of a residence permit has been settled by a decision that has become final and non-appealable.", pagina 62). Tegen deze beslissing is overigens steeds beroep mogelijk (pagina 62-63).

De betrokkene verklaart in goede gezondheid te verkeren. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat in geval van de betrokkene sprake is van een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport stelt dat spoedeisende medische hulp voor verzoekers om internationale bescherming wettelijk gewaarborgd is in Zweden (pagina 83). Er wordt gewag gemaakt van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zweden een risico op onmenselijke of vernederende

behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Zweden niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Zweden niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op is gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Zweden geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Zweedse autoriteiten zullen tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Zweden een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Zweedse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1) d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Zweedse autoriteiten.”

1.6. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.7. Bij arrest nr. 279 735 van 3 november 2022, verbeterd bij arrest nr. 279 744 van 4 november 2022, verwerpt de Raad de vordering vermeld in punt 1.6.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”.*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel dat betrekking heeft op haar beroep tot nietigverklaring meent de verzoekende partij in haar syntheseseminarie dat er sprake is van “indirect refoulement” en voert zij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet

van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Haar enig middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“4. Met het eerste middel wijst Verzoeker op het grote risico op “indirect refoulement”.

Nansen VZW publiceerde, in navolging van een rapport van Amnesty International betreffende de situatie van de Palestijnen in Israël (meer bepaald in Gaza) een nota waarin de nood tot bescherming van Palestijnse verzoekers uit Gaza wordt benadrukt. De nota concludeert het volgende (p 13 van Nansen Note 2022-22):

(...)

De beschermingsnood van Verzoeker, zelf afkomstig uit Gaza, staat dus buiten kijf.

5. Indien Verzoeker met zijn partner en minderjarige dochter echter zou worden teruggestuurd naar Zweden, is er een groot risico dat hij zal worden teruggestuurd naar Gaza. Een onderzoek uit 2020 benadrukte immers nog dat Palestijnen op systematische wijze gediscrimineerd worden in Zweden:

“About three months ago, Sweden's migration agency, Migrationsverket, began what akin to an organized campaign against Palestinian asylum seekers in the country. Without giving any logical explanations growing numbers of Palestinians, who committed no offences, have been denied their right to obtain new resident permits in Sweden or renew old ones that are close to expiring.

These unjustifiable practices violate international law by targeting Palestinian asylum seekers in particular, while the Immigration Department handles asylum applications from other nationalities without similar restrictions.” (eigen onderstreping)

De bestreden beslissing miskent dit risico echter en stelt dat er geen risico zou zijn op “indirect refoulement”. De bestreden beslissing stelt dat Zweden partij is bij het Verdrag van Genève en dat partij is bij het EVRM. Daarom zou ervan uit kunnen gegaan worden dat Zweden zich zou houden aan hun verplichtingen inzake “non refoulement”. Een dergelijke verklaring getuigt echter van een loutere stijlformule en is geenszins van de vereiste zorgvuldigheid. Er kan dan ook geen sprake zijn van een afdoende motivering overeenkomstig de formele motiveringswet.

Een recent arrest van de Nederlandse Raad van State benadrukt bovendien het risico op “indirect refoulement” indien er een duidelijk en fundamenteel verschil is tussen het beschermingsbeleid van Nederland enerzijds en van Denemarken en Zweden anderzijds.

6. Aangezien er een risico op indirect refoulement bestaat, dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

3.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 41 van het Handvest schendt.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18 (1) d van de Dublin III-Verordening. Tevens wordt in de beslissing toegelicht dat uit een vergelijking van vingerafdrukken in het kader van Eurodac bleek dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij genomen werden in Zweden omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, dat de verzoekende partij werd gehoord op 5 oktober 2022, dat zij onder meer verklaarde twee jaar in Zweden te hebben verbleven en er een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend en dit werd geweigerd in augustus 2020, dat zij besloot om naar België te vertrekken en dat de Zweedse instanties instemden met het verzoek tot terugname op 12 oktober 2022. Voorts wordt erop gewezen dat de verzoekende partij voorafgaand aan haar verzoek in België een verzoek in Zweden indiende, dat zij het grondgebied van de lidstaten niet verlaten heeft en niet in het bezit is van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel, dat zij verklaart een oom en een schoonzus te hebben in België, dat aangezien de verzoekende partij geen gezinslid in de zin van artikel 2.g van de Dublin III-Verordening van de oom of schoonzus is, zij niet valt onder de artikelen 9 en 10 van de voormelde Verordening, dat voorts de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot toepassing van artikel 17 (1) van de Dublin III-Verordening, dat Zweden België niet vroeg om het verzoek van de verzoekende partij te behandelen in toepassing van artikel 17 (2) van voormelde Verordening omwille van hereniging met in België verblijvende familieleden en dat voorts geen band van afhankelijkheid werd aangetoond waardoor artikel 16 (1) van de Dublin III-Verordening van toepassing zou moeten zijn. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat in het kader van de Dublin III-Verordening sprake is van wederzijds vertrouwen tussen lidstaten, dat moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voorkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen, dat in deze context in de Dublin III-Verordening *“de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming”*, dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen. Ook wordt erop gewezen dat niet kan uitgesloten worden dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, waarna een theoretische toelichting wordt gegeven in dit licht en wordt gesteld dat het aan de verzoekende partij toekomt om aannemelijk te maken dat in Zweden sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag uitgegaan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Vervolgens wordt *in concreto* toegelicht wat de verzoekende partij aanvoerde alsook waarom *in casu* niet kan geoordeeld worden dat *“de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Zweden wordt gekenmerkt door systeemfouten”*, zoals begrepen in artikel 3 (2) van de Dublin III-Verordening, waarbij wordt ingegaan op het feit dat het verzoek om internationale bescherming in Zweden werd afgewezen alsook op de procedurele en opvangomstandigheden voor Dublin-terugkeerders in Zweden, inclusief personen van wie het verzoek reeds het voorwerp was van een finale afwijzing, onder verwijzing naar een AIDA-rapport, geüpdatet op 16 juni 2022. In het kader van het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, wordt er nog op gewezen dat de verzoekende partij in goede gezondheid verkeert en dat spoedeisende medische hulp voor verzoekers om internationale bescherming volgens het AIDA-rapport wettelijk gewaarborgd is in Zweden, dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de medische voorzieningen niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht. Concluderend wordt gesteld dat *“niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Zweden een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Zweedse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1) d van Verordening 604/2013.”* en dat de verzoekende partij niet in het bezit is van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstdocumenten en zij het grondgebied van België moet verlaten en zich binnen de tien dagen dient aan te bieden bij de bevoegde Zweedse autoriteiten.

Uit voormelde motieven blijkt duidelijk dat de verwerende partij een grondig onderzoek heeft gevoerd naar zowel haar persoonlijke situatie als de algemene situatie voor Dublin-terugkeerders naar Zweden en zich niet heeft beperkt tot loutere stijlformules. Bovendien dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.5. De verzoekende partij betoogt dat er een groot risico is op indirect refoulement, dat Nansen VZW een nota publiceerde waarin de nood tot bescherming van Palestijnse verzoekers uit Gaza wordt benadrukt, dat haar beschermingsnood, daar zij afkomstig is uit Gaza, dus buiten kijf staat.

3.5.1. In zoverre de verzoekende partij met haar betoog wenst aan te tonen dat zij nood heeft aan bescherming ten aanzien van haar land van herkomst, waarbij zij wijst op de situatie van de Palestijnse bevolking in Gaza, wijst de Raad erop dat deze elementen niet kunnen aangevoerd worden ten aanzien van een overdrachtsbeslissing naar Zweden.

3.5.2. In zoverre de verzoekende partij met haar betoog wenst aan te tonen dat zij een beschermingsnood heeft, doch dat Zweden haar aanvraag heeft afgewezen waardoor er een risico is op schending van het non-refoulement beginsel bij een overdracht naar Zweden, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij aangegeven heeft dat haar verzoek om internationale bescherming in Zweden werd afgewezen in augustus 2020 en de nota waarnaar zij verwijst dateert van augustus 2022 en voornamelijk handelt over rechtspraak van de Raad van 2021 en de situatie voor de Palestijnen in Gaza in 2021 zodat zij niet aantoonde dat er, gelet op voormelde informatie, een risico is op indirect refoulement bij een terugkeer naar Zweden. De Raad herhaalt dat Zweden reeds in augustus 2020 haar verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd. Zij toont met haar betoog niet aan dat zij niet in de mogelijkheid zal zijn om een navolgend verzoek om internationale bescherming in te dienen bij een terugkeer naar Zweden.

3.6. De verzoekende partij stelt voorts ook dat indien zij en haar partner en minderjarige dochter zou worden teruggestuurd naar Zweden, er een groot risico is dat zij zal worden teruggestuurd naar Gaza, dat een onderzoek uit 2020 immers benadrukt dat Palestijnen op systematische wijze gediscrimineerd worden in Zweden, dat de bestreden beslissing echter dit risico miskent en stelt dat er geen risico zou zijn op indirect refoulement, dat de bestreden beslissing stelt dat Zweden partij is bij het Verdrag van Genève en bij het EVRM, dat er daarom vanuit zou kunnen gegaan worden dat Zweden zich zou

houden aan de verplichtingen inzake non-refoulement en dat een degelijke verklaring echter getuigt van een loutere stijlformule en geenszins van de vereiste zorgvuldigheid.

Met haar betoog lijkt de verzoekende partij voorbij te gaan aan de volgende motieven in de bestreden beslissing betreffende het risico op refoulement bij een overdracht naar Zweden:

“Zweden is partij bij de Conventie van Genève van 1951 zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Zweedse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM.

Zweden onderwerpt verzoeken om internationale bescherming verder aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dus geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

(...)

Hij uit verzet tegen een overdracht aan Zweden omdat hij er geen mogelijkheden meer heeft wat betreft de asielprocedure, hij er niet (meer) mocht werken en hij bang is dat ze zijn kind zullen afnemen.

De Zweedse instanties stemden in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013: “de lidstaat is verplicht een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”, hetgeen betekent dat zijn verzoek het voorwerp was van een afwijzing en de betrokkene wel degelijk uitsluitse kreeg inzake zijn beroep.

We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2): “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 42 van Richtlijn 2013/32/EU”.

We wensen te benadrukken dat de nood aan internationale bescherming voor de betrokkene door de Zweedse instanties werd onderzocht en niet gegrond werd bevonden.

Het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering maken deel uit van een asiel- en immigratiebeleid en impliceren op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Dat de Zweedse instanties geen internationale bescherming toekenden aan de betrokkene leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Zweden wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand aan zijn verzoek in België in Zweden ingediende verzoek niet op een objectieve en zorgvuldige wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Zweden “indirect refoulement” impliceert herhalen we dat Zweden partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en bij het EVRM en er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Zweedse instanties zich houden aan hun verplichtingen inzake “non-refoulement”.

(...)

Het AIDA-rapport meldt dat personen die aan Zweden worden overgedragen en wiens verzoek reeds het voorwerp van een finale afwijzing uitmaakte bij aankomst normaliter in detentie geplaatst worden (“Dublin returnees with a final negative decision in Sweden are normally taken into custody on arrival and measures taken to facilitate their removal.”, pagina 45). We wensen hieromtrent te herhalen dat het enkele feit dat maatregelen genomen worden om verwijdering van het grondgebied te faciliteren op zich

geen schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest inhoudt. Dit maakt immers deel uit van een asiel- en immigratiebeleid. Personen wiens (navolgend) verzoek nog hangende is worden in opvangcentra geplaatst in afwachting van de finale beslissing omtrent hun verzoek ("If their case is still pending in Sweden and there is no final negative decision, then they are placed in an accommodation centre near a point of departure and continue the procedure in their ongoing case", pagina 45).

Mocht de betrokkene na overdracht besluiten opnieuw een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Zweden, dan zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). De toegang van indieners van een navolgend verzoek tot de opvangstructuren en tot materiële bijstand wordt in Zweden beperkt (zij hebben bijvoorbeeld niet langer recht op gesubsidieerde gezondheidszorg of medicatie). Zij blijven echter in ieder geval recht hebben op spoedeisende gezondheidszorg ("Restricted access to reception conditions are also applied to subsequent applicants" en "Although they always have the right to emergency health care", pagina 72). Verder is het zo dat Zweden gebruik maakt van zogenaamde "vertrekcentra" waarin personen die akkoord gingen met vrijwillige terugkeer en/of Dublingevallen worden opgevangen. Het terugkeerproces werd in 2020 bovendien aangepast om ervoor te zorgen dat afgewezen asielzoekers in een vroeger stadium naar dergelijk centrum konden worden overgebracht ("The Migration Agency also operates "departure centres" for persons who have agreed to voluntary departure to the home country or Dublin cases. In 2020, the return process was adjusted so that rejected asylum seekers could move to a departure centre at an earlier point", pagina 77). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat verzoeken van personen die terugkeren in het kader van de Dublin-procedure niet op dezelfde wijze worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen die Zweden niet verlieten. Indieners van een navolgend verzoek zullen volgens het AIDA-rapport niet verwijderd worden van het grondgebied zolang de bevoegde instanties niet hebben beslist of het navolgend verzoek opnieuw dient onderzocht te worden, of zolang nog geen finale beslissing werd genomen over het navolgend verzoek ("The refusal of entry or expulsion order may not be enforced before the Migration Agency has decided on the question of whether there will be a re-examination or, if such re-examination is granted, before the question of a residence permit has been settled by a decision that has become final and non-appealable.", pagina 62). Tegen deze beslissing is overigens steeds beroep mogelijk (pagina 62-63)."

De verzoekende partij toont met haar betoog dat indien zij en haar partner en minderjarige dochter zou worden teruggestuurd naar Zweden, er een groot risico is dat zij zal worden teruggestuurd naar Gaza, niet aan dat de verwerende partij op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld "Het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering maken deel uit van een asiel- en immigratiebeleid en impliceren op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest." en dat "Mocht de betrokkene na overdracht besluiten opnieuw een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Zweden, dan zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek (...).Indieners van een navolgend verzoek zullen volgens het AIDA-rapport niet verwijderd worden van het grondgebied zolang de bevoegde instanties niet hebben beslist of het navolgend verzoek opnieuw dient onderzocht te worden, of zolang nog geen finale beslissing werd genomen over het navolgend verzoek (...). Tegen deze beslissing is overigens steeds beroep mogelijk (...)."

Uit de synthesesamenvatting blijkt dat de verzoekende partij de discriminatie verbindt aan het risico op refoulement voor de Palestijnen in Zweden, doch dit blijkt geenszins uit de door haar geciteerde tekst in de synthesesamenvatting. Het gaat om bepaalde beperkingen in het kader van de behandeling van de asielaanvragen van Palestijnen in Zweden, doch geenszins om het niet behandelen van deze aanvragen of het terugsturen van Palestijnen voor de behandeling van de aanvraag of in strijd met het non-refoulementbeginsel.

De verzoekende partij maakt met haar betoog dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij een bepaald risico miskent en/of dat de verwerende partij onterecht stelt dat er geen risico zou zijn op indirect refoulement. Zij toont dan ook niet aan waarom *in casu* niet kon geoordeeld worden dat Zweden partij is bij het Verdrag van Genève en bij het EVRM en dat er daarom vanuit kan gegaan worden dat Zweden zich zal houden aan de verplichtingen inzake non-refoulement.

3.7. Tot slot betoogt de verzoekende partij dat een recent arrest van de Nederlandse Raad van State het risico op indirect refoulement benadrukt indien er een duidelijk en fundamenteel verschil is tussen het beschermingsbeleid van Nederland enerzijds en van Denemarken en Zweden anderzijds.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij voormeld betoog geenszins betreft op de bestreden beslissing. In zoverre zij meent dat er een risico op indirect refoulement is daar er een duidelijk en fundamenteel verschil is tussen het beschermingsbeleid van België en van Zweden, laat zij vooreerst na het beschermingsbeleid van België te duiden. Voorts laat zij eveneens na om te verduidelijken waarom haar aanvraag in 2020 in Zweden werd afgewezen. Ook beperkt zij zich tot het louter verwijzen naar haar afwijzing in 2020 en bepaalde beperkende maatregelen bij de behandeling van verzoeken om internationale bescherming van Palestijnen in 2020, doch laat zij na het huidig beschermingsbeleid van Zweden te verduidelijken. De verzoekende partij toont niet *in concreto* aan dat het beschermingsbeleid in Zweden evident en fundamenteel verschilt van dat van België. Ook door te wijzen op de nota NANSEN van augustus 2022 toont zij dit niet aan.

Zij maakt dan ook geenszins concreet aannemelijk dat er een risico op indirect refoulement bestaat.

3.8. De verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk. Evenmin blijkt een schending van artikel 3 van het EVRM.

3.9. Het enig middel is, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER